

[Den fg. finansminister.]

skydninger kan ikke helt gøres op, men det, vi kan gøre op, er, at vi med denne stramning kan påregne et kasseoverskud på mellem 400 mill. kr. og 500 mill. kr.

Jeg skal dernæst gå over til de bemærkninger, der er fremsat af ordførerne, og vil gerne modsat hr. Kai Moltke sige, at det er mit indtryk, at denne debat både på det grundlag, den har, og i den form, den har haft, belyser det, der bør belyses med en sådan debat. Jeg mener, at samtlige ordførere, det var i hvert fald mit indtryk, bestræbte sig for ikke alene at se på lovforslagene, som de var fremsat, men også se på dem i den økonomiske sammenhæng, vi ganske naturligt må drøfte under en sådan principiel debat, og jeg synes, at der hos samtlige ordførere kom interessante økonomiske betragtninger frem både med hensyn til finanspolitikens mål og dens midler, altså en egentlig principdebat. Om hr. Aksel Larsens meget generelle bemærkninger også hører med til en principdebat — bemærkninger, der gik ud på, at alt er regeringens skyld, og at regeringen skal gå — det ved jeg ikke. Nu er dette, at det er regeringens skyld, vel en betragtning, der ikke er ganske ny for hr. Aksel Larsen. Jeg har i hvert fald hørt den igennem en årrække, og hvis hr. Aksel Larsen tænker tilbage på alle de taler, han har holdt i dette høje ting, så er det vel noget, der næsten har været i spidsen, bortset fra en ganske kort periode, i hr. Aksel Larsens taler. Og hr. Aksel Larsen har jo kunnet bruge denne sætning: „det er regeringens skyld“ uden at komme i direkte personlig fare, selv om han på et enkelt tidspunkt bestræbte sig for at kunne komme i fare for at blive ramt af en sådan udtalelse. At hr. Aksel Larsen mener, at regeringen skal gå, er vel heller ikke særlig opsigtsvækkende, for hr. Aksel Larsen er vel den, der mindst af alle har inviteret denne regering. Jeg beundrede hr. Aksel Larsen i den periode, hvor han udførte næsten umenneskelige anstrengelser for at holde en regering oppe, der hele tiden var ved at falde. At det ikke lykkedes for hr. Aksel Larsen, var i hvert fald ikke hans egen skyld, det ved vi, men beundringen bliver jo ikke mindre af den grund.

Jeg har forstået såvel på hr. Aksel Larsen som på andre ordførere fra oppositionen,

at de ikke betragter den økonomiske politik og finanspolitikken, der bliver ført her, som noget af det mest fuldkomne på denne jord. Heri er jeg ganske enig. Det er den ikke. Og selvfølgelig vil jeg da ikke på et tidspunkt, hvor vi går ud med lovforslag, der pålægger en meget stor kreds af befolkningen at betale 570 mill. kr. i nye afgifter, påstå, at alt er fuldkomment. Men det, jeg vil sige, er, at finanspolitikken ville være endnu mere ufuldkommen, hvis vi intet foretog os i denne situation, og at finanspolitikken her i landet ville være katastrofalt forkert, hvis vi havde fulgt de opfordringer, vi har fået fra oppositionens side til at forøge statsudgifterne og til at nedsætte statsindtægterne med milliardbeløb.

Jeg har heller ikke sagt og heller ikke påstået, at de lovforslag, vi har fremsat, er fuldkomne. Det er vel ikke påpeget bedre af nogen end af regeringspartiernes ordførere, der med rette pegede på, at der er for få foranstaltninger til at styrke den private opsparing. Jeg siger det, fordi vi vel alle ved, at såfremt vi kunne fremkalde den tilstrækkelige private opsparing og derigennem en nedsættelse af forbruget, en udsettelse af forbruget, så havde vi overhovedet ikke brug for de afgiftsforhøjelser, vi her kommer med forslag om. Og det er noget anderledes afgørende og noget centralt, som selvfølgelig interesserer denne regering, at vi igennem den økonomiske politik skal arbejde på at fremkalde denne private opsparing, gøre det derigennem, at folk får lyst til at spare op, at lægge til side i forvejen til at købe de ting, de gerne vil have, i stedet for at det ofte er hovedreglen, at der sker en efterfølgende opsparing, der består i at betale af på en gæld, prøve at sørge for at gøre interessen stor for at få de ting, man ønsker, hvad enten det er boliger eller andet, igennem privat opsparing; vi skal sørge for at arbejde med dette og stimulere til en sådan opsparing. Derfor vil jeg da gerne give hr. Henry Christensen, der specielt spurgte om det, tilsagn om at sætte fantasien i gang i det omfang, det er muligt, for at finde frem til midler, hvormed man kan stimulere den private opsparing.

Ja, hr. Egon Jensen havde jo opdaget, at der er nogen, der står os endnu nærmere, end hr. Egon Jensen står denne regering, som har kritiseret lovforslagene. Hr. Egon